

»Naa ja — han er en Stridsmand. »Krig er min Haandtering« skal han nok engang have sagt. Han er skaanselsløs og uforsonlig, undertiden vistnok ogsaa grusom. Derfor var jeg ogsaa en Tid betænkelig ved hans voksende Indflydelse, — deri har du ganske Ret. Men jeg er kommen til at tænke paa, at man maaske netop trænger til en saadan Mand herhjemme, hvor man synes at have saa vanskeligt ved at lære at forstaa, at vil man Maalet, maa man ogsaa ville Midlerne, og ikke idelig tinge om dem — med sig selv og med andre.«

»Altsaa alligevel et Ideal, en Læremester for os alle! Du er mageløs! — Sig mig, hvormange Selvmord er det, man regner, at han til Dato kan tilskrive sig Æren af?«

»Aa, den dumme Snak!«

»Men du bliver dog nødt til at indrømme —«.

»Ja, om saa var? — Jeg synes, at netop det Paastyr, der opstaar, hver Gang han gør Brug af sin Magt til at uskadeliggøre en Modstander eller til at bringe en Medhjælper frem, tydeligere end noget viser, at man hertillands har været i Færd med at glemme, hvordan en virkelig myndig Mand ser ud ... en Mand, der veed, hvad han vil, og som forstaar den sjeldne Kunst at herske.«

»Kære, du bliver jo helt højtidelig! Man skulde virkelig tro, du havde forelsket dig i den sortsmudsede lille —«